

FÖR EN LEVANDE OCH LÄRAKTIG SOCIALISM

Robert Mathiasson

FIENDEN FINNS PÅ HEMMAPLAN

- Om vad antiimperialismens
100-åriga historia kan lära oss om
vår tids avgörande frågor.

KOMMUNISTISKA
PARTIET

SKRIFTSERIE FRÅN KOMMUNISTISKA PARTIET 002
UTGIVEN 2015

Robert Mathiasson

FIENDEN FINNS PÅ HEMMAPLAN

- Om vad antiimperialismens
100-åriga historia kan lära oss om vår tids avgörande frågor.

*Texten bygger på en artikel som publicerades i
Proletären nr 33 i augusti 2015.*

VI LEVER I EN SPÄNNANDE OCH SKRÄMMANDE tid. Det relativa lugn som rådde, i varje fall här i Europa, från tidigt 1990-tal och långt in på det nya milleniet, ett lugn skapat av USA:s fullständiga dominans och av bristen på motstånd mot den ensidiga offensiven från västvärldens borgarklass, ser ut att gå mot sitt slut.

EU:s harmoniska tillväxt och utbyggnad har förbytt i en situation då såväl Grekland och Storbritannien som Österrike på olika sätt ifrågasätter sina respektive medlemskap i EU. Nu tror jag att några regelrätta utträden ur unionen ligger långt bort, det finns allt för starka politiska intressen hos de härskande klasserna i Europa att hålla samman unionen. Men den harmoniska tillväxtens tid är bruten.

Natos fortsatta expansion österut i Europa har stött på patrull i Ukraina genom att Ryssland har satt ner foten. Och konsekvenserna av den imperialistiska krigspolitiken i Mellanöstern blir allt mer uppenbara med tiotals miljoner människor på flykt.

I Syrien har imperialisternas politik för att genom krig och regeringsskiften skapa lydregimer gått i stå. Försöket att störta regeringen i Damaskus lyckas inte, trots år av krig via ombud med förödande konsekvenser för det syriska folket. Och de fundamentalistiska krafter som västvärlden och dess allierade i området har förlitat sig på för grovarbetet har utvecklats till Islamiska Staten, ett Frankensteins monster som inte låter sig kontrolleras.

Det är som sagt spännande och skrämmande tider vi lever i. De gångna 25 årens politiska landskap – som formades efter Sovjetblockets sönderfall och som innebar att de imperialistiska borgarklasserna i västvärlden kunde flytta

fram sina positioner under USA:s politiska och militära ledning – förändras.

Men att landskapet ändras betyder tyvärr inte att vi går mot ljusare tider. Dessvärre gäller fortsatt reaktion över hela linjen och de progressiva krafterna är oerhört svaga i dagens värld och imperialismen skall inte underskattas i sin förmåga att manövrera i en föränderlig värld för att hitta vägar att stärka sina positioner, vilket den så kallade arabiska våren så tydligt vittnar om.

En avslöjande bild av dagens värld är Natos toppmöte i Istanbul i maj som avslutades med att krigsalliansens samlade toppar tog varandras händer och gemensamt sjöng ”We are the world”. Det ger en bra bild av hyckleriet när ledarna för den allians som fungerar som det militära försvaret för dagens orättvisa världsordning har mage att sjunga en sång som skrevs mot svält, krig och klyftor mellan fattiga och rika.

Men det ger även en skrämmande bild av den världsuppfattning som råder inom den USA-ledda krigsalliansen. Det är Nato som är världen och de tar sig rätten att bekriga och slå ner varje land eller regering som står i dess väg. I Sverige bedriver borgarklassen en intensiv kampanj för att dra vårt land närmare krigsalliansen och rent av göra oss till fullvärdiga medlemmar om borgaralliansens partier får som de vill.

Kommunistiska Partiet står som ett antiimperialistiskt arbetarparti inför viktiga uppgifter och kampen mot militarismen och krigshetsen måste ha en framträdande roll i vårt arbete de kommande åren.

Våra historiska rötter

För att förstå grunden i Kommunisternas antiimperialism måste vi gå 100 år tillbaka i tiden.

1915 rådde ännu uppslutning bakom krigsvansinnet i det storkrig som senare fick namnet första världskriget. Stora delar av befolkningen, även inom arbetarklassen, i alla inblandade länder var fortfarande förblindade av krigspropagandan och hyllandet av de egna länderna samtidigt som miljoner slaktades i slagfältens skyttegravar.

I Tyskland påstod man sig slåss för den tyska högkulturen mot den enkla penningkulten som gällde i Storbritannien. I Frankrike och Storbritannien påstod propagandan att man slogs för friheten mot den tyska militarismens lydnadskult. Och i samtliga länder tog de ledande krafterna inom arbetarrörelsen ställning för den egna härskande klassen.

I maj 1915 spreds ett flygblad i Tyskland författat av antimilitaristen Karl Liebknecht. Flygbladet hade rubriken ”Huvudfienden finns på hemmaplan” och i bladet stod att det tyska folkets huvudfiende är den tyska imperialismen och dess krigspartier och att det är det tyska folkets uppgift att bekämpa de egna imperialisterna och sträcka ut sin hand till arbetare i alla länder vilkas uppgift är att slåss mot imperialisterna i sina respektive länder.

Sådana ord i en tid av imperialistisk självgodhet och krigsvansinne där förnuftiga tankar tystades av larmande krigstrummor väckte ramaskri – även bland många vanliga människor som hade fallit för skrämselfpropagandan om den brutala fienden och nödvändigheten att sluta sig samman med de egna härskarna för att garantera trygghet och säkerhet. Men framförallt blev Liebknecht hatad av borgarna och reaktionen, så pass mycket att de kastade honom i fängelse och fyra år senare mördade honom.

1915 var uppmaningen att fienden finns på hemmaplan inte någon röstvinande paroll, men det gjorde det inte mindre viktigt att högt och tydligt torgföra den.

Samma uppfattning formulerade Lenin vid denna tid när han slog fast att internationalismens princip bygger på att huvudfienden finns i det egna landet och att alla länders arbetarklass utan undantag måste stötta sin egen kapitalistklass för att göra sin del av den socialistiska världsrevolutionen, som är den enda möjligheten att avskaffa kriget.

Denna klasståndpunkt var själva utgångspunkten för den kommunistiska rörelsen när den bröt med den högersocialdemokrati som valde sida med den egna härskande klassen och det är fortsatt kärnpunkten för oss i 2015 års värld där så gott som allt vad vänster heter har insjuknat i det liberala viruset och ersatt klasskamp med identitetspolitik och avskaffat analysen av imperialismen med flummiga teorier om en globaliserad värld där nationer, imperialistiska länder och kapitalistiska ekonomiska intressen inte längre existerar.

I vår värld, säger dessa postmoderna teorier, har det fallit på västvärldens lott att försvara demokrati och mänskliga rättigheter i allmänhet varför vänstern så gott som alltid gör sig till de mest högljudda försvararna av västvärldens sanktioner, bombkrig och ockupationer.

Räcker inte med bara klasståndpunkt

För att hamna rätt i dagens värld räcker inte bara klasståndpunkten utan krävs också en marxistisk syn på den imperialistiska världsordning som under de gångna 25 åren har kommit att omsluta i princip hela jordklotet och vars motsättningar blir allt tydligare och skarpare ju längre den kapitalistiska världskrisen rullar på.

När vi pratar om imperialism så måste vi prata om ekonomi. Annars finns risken att frågan om imperialism reduceras till en fråga om utrikespolitik och att det nästan framstår som om imperialismen har sina rötter hos CIA:s högkvarter i Langley, Virginia eller hos Pentagon.

När imperialismen reduceras till sina politiska och militära fenomen försvinner själva systemkritiken och risken finns att den ersätts av konspirationsteorier. Roten till krigsfaran ligger i själva det kapitalistiska systemet.

Imperialism handlar om kapitalism, handlar om en globalisering av det kapitalistiska system som bygger på utsugning, på arbetskraftens och naturens underordnande under kapitalet. Det är inte möjligt att tala om imperialism utan att samtidigt tala om kapitalism, därför att imperialism inte är något annorlunda än kapitalism, utan är ett utvecklingsstadium av kapitalismen, som redan Lenin konstaterade för 100 år sedan.

Den arbetarrörelse som tar ställning för de egna monopolkapitalisternas ställning på världsmarknaden har redan beträtt den väg som för 100 år sedan slutade i skyttegravskriget.

Imperialismen ser inte likadan ut idag som för 100 år sedan. Lenin hade varit den första att erkänna detta. Det ligger i kapitalismens och därför givetvis även imperialismens hela natur att ständigt förändras, att ständigt expandera och kapitalismen kan inte existera ”utan att alltjämt revolutionera produktionsinstrumenten”, som Marx och Engels skrev i Manifestet.

En analys av dagens imperialistiska världsordning kan därför inte nöja sig med att studera Lenins 100 år gamla analys utan måste utgå från den konkreta verklighet vi står inför idag.

Med detta sagt ska också sägas att Lenins analys känns förvånansvärt aktuell trots allt vatten som har runnit under broarna. Därför att även Lenin hade att förhålla sig till en kapitalism som utvecklats utöver sina nationella gränser, som kopplat grepp om hela världen och som led under en långvarig kris där det blev allt svårare för kapitalisterna att hitta nya områden och verksamheter att investera sitt kapital i.

Kapitalismens ekonomiska kris tillsammans med den ojämna utvecklingen mellan olika kapitalistiska länder är de två avgörande orsakerna till de allt synligare politiska och i förlängningen militära motsättningarna. I en sådan värld blir det allt viktigare för de kapitalistiska staterna att skaffa sig fördelar i förhållande till andra kapitalistiska makter genom att tillförsäkra sig makten över både råvaror och avsättningsmarknader.

Motsättning mellan stormakter

I sammanhanget måste frågan om hur vi ska se på motsättningarna mellan olika kapitalistiska makter, eller de interimperialistiska motsättningarna som Lenin kallade det, behandlas.

I snart ett kvarts århundrade, sedan kalla krigets slut, lever vi i en värld präglad av kapitalismens seger i den första världsomfattande kraftmätningen mellan arbete och kapital, mellan socialism och kapitalism. I över två årtionden har USA som den ledande kraften i den kapitalistiska segern kunnat dominera jorden i princip ohotat.

I Europa har visserligen EU växt till sig och är idag större både ekonomiskt och befolkningsmässigt än USA. Men EU är historiskt en skapelse av Was-

hington. Fram till början av 1990-talet var det ett samarbete för att försvara kapitalismen och USA:s inflytande i Europa från det socialistiska hotet och därefter har EU och även Nato flyttat sina gränser österut och därmed sett till att alliansen USA och EU, där den förra har ledarrollen, tillsammans flyttar fram sina positioner.

Visst har det funnits motsättningar. Som när de härskande i Tyskland och Frankrike inte kunde ställa sig bakom USA:s invasion av Irak eller för den delen i Libyen då det var Frankrike som hade störst intresse av att göra sig av med ett hot mot det franska inflytandet, medan USA snarast hängde på motvilligt.

USA är givetvis dominant, men alla inblandade måste kompromissa.

Även när det gäller inrikespolitiken finns det motsättningar. Så kan den härskande klassen i USA inte förstå den europeiska åtstramningspolitiken, i USA försöker ju kapitalisterna lösa krisen genom att låta sedelpressarna gå och pumpa in ofantliga summor i ekonomin. Därför kan vi höra kritik mot åtstramningspolitiken från både den ekonomiska och politiska makten i USA som ytligt sett får det att låta som att högerspöken i USA står till vänster om både socialdemokratiska partier och en del vänsterpartier i Europa.

Å andra sidan kan större delen av Europas borgarklasser inte förstå varför det inte är möjligt att införa någon form av allmän sjukvård i USA, vilket väcker ett starkt motstånd inom den härskande klassen i USA för att finanskapitalet och de stora försäkringsbolagen har gigantiska ekonomiska intressen i det privata sjukförsäkringssystemet.

Det handlar helt enkelt om olika intressen hos den härskande klassen, intressen som den politiska makten oavsett partifärg aldrig kan tillåtas hota eller gå emot om dessa partier vill fortsätta ha chansen att förvalta respektive kapitalistisk stat.

Det finns med andra ord olikheter och ibland rent av motsättningar. Men det är trots allt det gemensamma intresset som har dominerat, med USA som den ledande kraften och inte minst med den amerikanska militären som USA:s och EU:s gemensamma garant för att upprätthålla sin globala dominans.

Det gemensamma intresset som har dominerat i 25 år ändrar inte det faktum att det i grunden finns ett egenintresse hos respektive lands monopolkapital. Globaliseringen har inte suddat ut de nationella monopolen. Det finns fortfarande ett tyskt, franskt, brittiskt eller för den delen svenskt monopolkapital som har sina speciella intressen, men som insett att dessa intressen tillfredsställs bäst genom att slå sig samman – både för att stärka sig internationellt i förhållande till potentiella framtida rivaler som Kina och Ryssland men också för att i respektive land slå tillbaka arbetarklassen och återta de eftergifter de tvingades göra under 1900-talet.

Den senare delen är uppenbar när det gäller syftet med EU och hur denna

storföretagens union används som verktyg för social nedrustning och lönesänkningar.

När det gäller den andra sidan så har de två övergripande målsättningarna varit att i möjligaste mån förhindra uppkomsten av rivaliserande makter – främst Ryssland och Kina – och att i det vakuum som uppstod efter Sovjetunionens fall stärka sin närvaro i och tillgång till råvaror och arbetskraft i Centralasien, Mellanöstern och östra Europa. Då USA har varit den ledande makten är det följaktligen också USA som gynnats mest.

Men världen förändras. Den ekonomiska krisen sliter på vänskapsbanden inom monopolkapitalens brödraskap och de kapitalistiska makternas ojämna utveckling ritar om kartan. Medan västvärlden lider under en långvarig ekonomisk recession har Ryssland kommit på fötter och viktigast av allt är den kinesiska kapitalismens framgångssaga.

Här har vi de viktigaste orsakerna till den ökande spänningen i vår del av världen. Spänningarna i förhållande till Ryssland handlar inte om demokratiska fri- och rättigheter som propagandan säger.

Västvärldens gullunge Jeltsin upplöste det ryska parlamentet, införde undantagslagar och använde militären till att slå ner demonstrationer men hölls hela tiden under armarna av västvärldens ledare som inte hade några problem så länge de ryska makthavarna underordnade sig västvärldens diktat.

Ryssland är och har alltid varit ett problematiskt land när det gäller demokratiska frågor och arvet från tsarismen har präglat landets politiska system oavsett om det varit socialism eller kapitalism. 1990-talets samhälleliga förfall och förnedring har skapat en bördig rysk grogrund för både nationell revan schism och konservatism, då vanliga ryssars möjlighet till någon form av trygghet reducerades till religionen och familjen.

Det finns därför ett ganska brett folkligt stöd för Putins konservatism och nationalism, som självgoda västerländska liberaler oavsett om dess betraktar sig som höger eller vänster, verkar ha svårt att fatta.

Hetsen mot Ryssland handlar alltså inte om hur den ryska härskande klassen och dess politiska språkrör Putin förhåller sig till homosexuella, hur västvänliga liberaler vid universiteten i storstäderna behandlas eller om hur Ryssland agerar mot sina grannländer.

Vänstern faller i fällan

Kommunistiska Partiet får aldrig falla i fällan att köpa krigspropagandan och att som Vänsterpartiet kämpa för att framstå som de ivrigaste försvararna av abstrakta ord om demokrati och frihet.

Sjöstedt & co tänker nog ungefär så här: Eftersom vänstern är de största demokraterna och försvararna av mänskliga fri- och rättigheter så måste vänstern också visa största möjliga upprördhet varje gång det uppmärksammas

att dessa rättigheter blir trampade på.

Det kan låta bra och gulligt. Men en sådan upprördhet är som regel selektiv och styrd. Så fort västvärldens ledare väljer att rika blicken mot någon för tillfället obekvämt motståndare så sluter vänstern upp som hejarklack och ger demokratisk legitimitet åt imperialistiska projekt som har helt andra utgångspunkter och mål än demokratiska.

Hyckleriet hos den svenska härskande klassen visade sig inte minst när den tunga svenska borgerligheten för några månader sedan satte ner foten när affärerna med Saudiarabien hotades. Att Saudiarabiens kungadiktatur stenar homosexuella, fängslar politiska motståndare och bombar sitt grannland Jemen är inga bekymmer för Wallenberg, Carl Bildt och resten av den hycklande borgerligheten.

Hetsen mot Ryssland handlar om att ryssarna vägrar att leva under Washingtons stövelklack och har mage att sätta käppar i hjulet för planerna att flytta fram Natos gränser så långt det bara är möjligt. Så enkelt är det.

Men som bakgrund till de ökade spänningarna finns också själva relationen mellan USA och EU.

En orsak som kan tyckas motsägelsefull är att Europa inte längre är lika intressant för USA. USA-imperialismen inser att epicentrum för världskapitalismen inte längre är runt Atlanten utan runt Stilla Havet med Kina som huvudmotståndare.

Till detta kommer även att USA på grund av den ekonomiska krisen är tvingade att försöka minska sina militära utgifter.

Av dessa två anledningar strävar USA efter att överföra kostnader på övriga Natoländer utan att för den skull riskera att förlora varken det politiska eller ekonomiska inflytandet på den europeiska kontinenten. TTIP-avtalet ska se till att behålla det ekonomiska greppet och spänningarna i förhållande till Ryssland behåller det politiska greppet och fungerar samtidigt som motivation för Natoländerna att rusta upp militärt, och därmed avlasta USA, trots den ekonomiska krisen.

Den pådrivande kraften bakom de ökade spänningarna i Europa är med andra ord USA. Sverige är en synnerligen aktiv och lydlig kraft i detta arbete.

Svenska borgerligheten är lissmande

Den svenska borgarklassen har alltid varit av det lissmande och underdåniga slaget. Den har ständigt underordnat sig den för tillfället starkaste stormakten, vilket fram till 1945 innebar Tyskland och därefter USA. Detta är en viktig orsak till neutralitetspolitiken, att underordna sig ledaren men samtidigt inte stöta sig med andra stormakter.

Det förminskar inte det faktum att det finns ett djupt rotat stöd för fred och alliansfrihet hos svenska folket, vilket nog finns i alla länder. Vanliga männi-

skor vill sällan ha krig utan föredrar fred och säkerhet och ser hellre att skattepengarna läggs på välfärd än på krigsrustning.

Poängen är att den svenska borgarklassen idag tillfullo har underordnat sig USA och att Sverige idag fungerar som en spjutspets för USA-imperialismens intressen i Europa och främst i dess östra delar.

Om den svenska utrikesministern heter Carl Bildt eller Margot Wallström spelar ingen större roll. Vilket märktes i maj när Wallström istället för att åka till Moskva och fira freden 1945 åkte till Moldavien för att planera för krigsrustning. Resan genomfördes tillsammans med utrikesministern från Litauen, ett land som beslutat att fördubbla antalet yrkessoldater de kommande fem åren.

Moldavienbesöket var ett steg i skapandet av en USA-backad stridslinje från Östersjön ner till Svarta havet. Från de baltiska staterna över Polen, Ukraina och ner genom östra Europa till Natolandet Turkiet och ända bort till Georgien ska stridslinjen sträcka sig. Sverige spelar en aktiv roll i detta och agerar på direkt order från Washington. Det är förklaringen till att Carl Bildt har fångats med sina fingrar i såväl ukrainska som georgiska syltburkar med korruptionsskandaler och vänskapsrelationer med fascister som följd. Wallströms fingrar kommer med tiden att bli lika kladdiga.

Taktiken för att vinna acceptans för ett svenskt närmande och rent av medlemskap i Nato är att skrämma med den farliga ryssen. Ett trick som den svenska överheten framgångsrikt har använt vid många tillfällen genom historien. Överheten vet att det är svårt att lyckas göra svenska folket positiva till krigsalliansen Nato, men rädslan för grannen i öster kan i varje fall slå undan benen på motståndet.

Det faktum att Sverige till fullo har underordnat sig USA-imperialismen märks även i den fullkomliga enigheten inom politik och media. Det är en öronbedövande likriktning som dessvärre även gör att ett fejt och parlamentariskt maktparti som Vänsterpartiet inte vill och vågar gå emot rysshetsen och den accelererande anslutningsprocessen till Nato. Om de skulle gå emot detta så skulle chansen att få förvalta den svenska kapitalismen gå om intet.

Det gör det desto viktigare för oss antiimperialister att hålla fast vid kompassriktningen att huvudfienden finns på hemmaplan. Det är en allt annat än opportunistisk hållning idag, liksom för Liebknecht 1915, men i det läge vi börjar tumma på denna hållning så är vi körda. Då kommer vi liksom större delen av den västerländska vänstern att försjunka ner i den liberala sumpen.

Hur ska kampen mot Nato föras

Vi står nu i ett läge av tilltagande militär rustning och Natonärmande. Till våren ska värdlandsavtalet som innebär ett stort steg in i Nato godkännas av Sveriges riksdag och om borgaralliansens partier får som de vill så kommer

ett fullständigt medlemskap i Nato stå på dagordningen efter valet 2018, om nu inte det osäkra parlamentariska läget gör att frågan kommer upp tidigare.

Kommunisterna måste givetvis göra allt vi kan för att förhindra varje ytterligare steg närmare Nato.

Aktivismen i de nätverk och samarbeten mot Nato som har bildats är berömvärd men argumentationen har ibland en olycklig slagsida åt den gamla socialdemokratiska neutralitetsståndpunkten. Visst var socialdemokratiens argumentation tung och gick i fas med stora delar av folket, även om den till delar var falsk. Men en sådan argumentation blickar bakåt och inte framåt. Vi som är under 40 har levt i ett EU-Sverige större delen av våra liv. Det är faktiskt över 20 år sedan vi gick med i EU och det har gått snart 14 år sedan Sverige anslöt sig till ockupationsstyrkan i Afghanistan.

Bakåtblickandet utesluter också många människor med utländskt påbrå som har ett helt annat perspektiv på den halvhjärtade svenska neutralitetens på många sätt hycklande självbild.

Hänvisningar till 1800-talets bernadottska neutralitet, liksom 1900-talets per-albinska, erlanderska och till och med Olof Palme-anstrukna neutralitet håller inte som generallinje för Nato-motståndet. Det är som sagt att blicka bakåt, inte att utgå från här och nu och slåss om framtiden.

Vi måste istället för det första angripa hela osäkerhetspolitiken. Vi måste avslöja krigshetsarnas propaganda som vid den hysteriska och lögnaktiga ubåtsjakten, som nu till och med en tidning som Filter har avslöjat i all sin enfald. Mot hysterin måste vi resa kravet på att Sverige ska vara en kraft för nedrustning och avspänning. Oavsett hur människor ser på dagens Ryssland och Putin, så är det inte så svårt att argumentera för att den nuvarande hållningen från Sverige endast bidrar till att öka spänningarna och att det leder till osäkerhet för landet. Varje närmande till USA ökar hoten mot Sverige både från fundamentalistiska terrorister och när det gäller krigshotet i Östersjön. Kommunisterna måste stå upp för säkerheten för landet.

För det andra så måste vi knyta samman kampen mot krigshetsen och militarismen med vår ständiga kamp för arbetarklassens intressen här och nu. Angripa kapitalismens politiska förvaltare för att de slösar miljarder på militär rustning i ett Sverige där det saknas resurser i skolan, vården och omsorgen. Istället för ubåtar åt USA-imperialismens krigsrustning ska vi bygga bostäder åt Sveriges unga, riva upp pensionsbromsen, höja undersköterskornas löner och se till att vi har en fungerande järnväg. Bara för att ta några exempel på vart pengarna bör gå istället för till militären och Wallenbergarnas vapenindustri.

För det tredje så bör vi knyta ihop kampen mot imperialismen med den snabbt växande frustrationen i breda lager i arbetarklassen i Sverige när det gäller flyktingströmmarna. Vi ska inte köpa liberalernas prat som framställer de moderna folkvandringarna som något positivt. Att tiotals miljoner är

tvingade på flykt från sina hemländer är en katastrof som ställer till problem för alla delar av världen.

De flesta människor vill bo och leva där de är födda och att de tvingas fly är inte bara en individuell tragedi och givetvis en fullkomlig kris för många av de länder de tvingas fly ifrån, det ställer även till sociala, ekonomiska och politiska problem i ett land som Sverige, inte minst för ett arbetarparti som vårt som kämpar för att skapa en klassmässig enighet mot den härskande klassen på hemmaplan.

Miljontals flyktingar är inte resultatet av någon naturkatastrof, beror inte på orsaker som vi människor inte kan påverka. Det beror i nästan samtliga fall, direkt eller indirekt på västvärldens och i synnerhet USA:s krigspolitik. Och nu vill den svenska överheten att vi helt och fullt ska anslutas till USA:s krigsallians som bär ansvaret för den påtvingade massutvandringen.

Att enbart kräva en generös flyktingpolitik och försvara asylrätten är som när Nordahl Grieg skrev om humanismen på 1930-talet som krävde likkistor och ambulanser till Spanien. Vi kan inte blunda för att västvärldens imperialistiska stater bär ett ansvar för att rädda livet på folk, men vår solidaritet finns med kämpande människor, inte med flyende människor och den enda lösningen på problemet är att vi bekämpar våra imperialister här för att organisera kamp mot det kapitalistiska system som är roten till kriget och flyktingströmmarna.

Kommunisterna måste verka för största möjliga enighet bakom kravet ”Inget svensk närmande till Nato”. Vår uppgift ligger i att visa på att fienden finns på hemmaplan och ta strid mot de imperialistiska krafter som förvandlar Sverige till en knähund i USA:s led. Kraften för att uppnå detta finns inte i riksdagen utan det är endast gatans och arbetsplatsernas parlament som kan bryta denna utveckling, det är här fredens krafter finns.

**Kommunistiska Partiets skriftserie för en levande och läraktig socialism behandlar den klassmedvetna arbetarrörelsens historiska erfarenheter och de samtida och framtida utmaningar som Sverige och världens står inför.
Författarna svarar själva för framlagda uppfattningar.**

www.kommunisterna.org

FÖR EN LEVANDE OCH LÄRAKTIG SOCIALISM

Kommunistiska Partiets skriftserie för en levande och läraiktig socialism behandlar den klassmedvetna arbetarrörelsens historiska erfarenheter och de samtida och framtida utmaningar som Sverige och världens står inför. Författarna svarar själva för framlagda uppfattningar.

www.kommunisterna.org

PROLETÄR
KULTUR